Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) Judecător Ciumac Vitalii
Dosarul nr. 3r-466/26 (2-26053637-02-3r-14072026)

D E C I Z I E

22 octombrie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursul declarat de ÎCS „Reforma Art" SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 22 mai 2026, emisă în cadrul cauzei de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ÎCS „Reforma Art" SRL împotriva Consiliului Audiovizualului privind anularea Deciziei nr.60 din 15 aprilie 2026,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei:

La 29 aprilie 2026, ÎCS „Reforma Art" SRL s-a adresat cu acțiune împotriva Consiliului Audiovizualului privind anularea Deciziei nr.60 din 15 aprilie 2026.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta a solicitat și aplicarea măsurii de asigurare prin suspendarea executării Deciziei Consiliului Audiovizualului nr.60 din 15 aprilie 2026 pînă la soluționarea definitivă a cauzei.

În susținerea cererii de suspendare, reclamanta a invocat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ contestat, susținând că sancțiunea aplicată constituie o ingerință nejustificată în libertatea de exprimare și în independența editorială a furnizorului de servicii media.

A remarcat că, după exercitarea dreptului la replică de către invitata emisiunii, discuțiile au continuat sub forma unui interviu pe teme de interes public, iar moderatorii nu și-au însușit afirmațiile acesteia. În acest context, reclamanta a invocat lipsa unui temei legal suficient pentru sancționare, motivarea insuficientă a deciziei și caracterul disproporționat al amenzii de 10 000 lei.

Totodată, reclamanta a susținut existența pericolului producerii unor prejudicii ireparabile prin executarea deciziei, făcând referire la afectarea reputației și a

credibilității profesionale a postului de televiziune prin obligarea de a difuza textul sancțiunii înainte de verificarea legalității acesteia de către instanța de judecată.

A mai susținut că sancționarea activității jurnalistice în circumstanțele descrise este susceptibilă să genereze un efect de descurajare asupra exercitării libertății de exprimare și asupra abordării unor subiecte de interes public, consecințe care, în opinia sa, nu ar putea fi înlăturate integral prin anularea ulterioară a deciziei contestate.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cerința de suspendare pe prevederile art. 214 coroborat cu art. 172 alin. (2) din Codul administrativ.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 22 mai 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a actelor administrative în procedura contenciosului administrativ înaintată de ÎCS „Reforma Art" SRL în cadrul acțiunii în contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ÎCS „Reforma Art" SRL împotriva Consiliului Audiovizualului privind anularea Deciziei nr.60 din 15 aprilie 2026.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 22 mai 2026, la 23 iunie 2026, ÎCS „Reforma Art" SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel a declarat recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii contestate cu emiterea unei noi decizii de admitere a suspendării.

În motivarea cererii de recurs, partea recurentă a susținut că instanța de fond a interpretat și a aplicat greșit normele privind suspendarea executării actului administrativ individual, ignorând circumstanțele particulare ale cauzei și jurisprudența invocată în susținerea cererii.

Cu referire la primul motiv de suspendare, recurenta a arătat că instanța de fond nu a analizat argumentele privind existența unor suspiciuni serioase și rezonabile asupra legalității Deciziei Consiliului Audiovizualului nr. 60 din 15 aprilie 2026. În opinia sa, prima instanță s-a limitat la constatarea caracterului defavorabil al actului și la considerații generale, fără să examineze viciile concrete invocate.

A susținut că omisiunea examinării acestui motiv de suspendare constituie un temei de casare a încheierii, întrucât instanța nu a oferit un răspuns argumentelor esențiale ale reclamantei.

Recurenta a reiterat că amenda de 10 000 lei a fost aplicată pentru pretinsa încălcare a art. 13 alin. (1) lit. b) și alin. (1^1) din Codul serviciilor media audiovizuale și a pct. 20 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale. A apreciat că sancționarea activității jurnalistice desfășurate în cadrul emisiunii constituie o ingerință nejustificată în libertatea de exprimare, garantată de art. 10 din Convenție și de art. 32 din Constituție.

A explicat că subiectele abordate priveau integritatea sportivă, politica antidoping și finanțarea sportului de performanță, fiind chestiuni de interes public. În opinia recurentei, dezbaterea acestor subiecte beneficiază de o protecție sporită, iar restrângerea libertății de exprimare necesită o justificare convingătoare.

Totodată, a invocat depășirea competențelor Consiliului Audiovizualului prin intervenția în politica editorială a furnizorului de servicii media, contrar art. 8 din Codul serviciilor media audiovizuale. A susținut că postul a fost sancționat pentru continuarea interviului cu o persoană publică după finalizarea dreptului la replică.

În acest sens, a susținut că autoritatea nu a explicat de ce segmentul de interviu cu durata de 14 minute și 27 de secunde a fost calificat drept o prelungire a replicii. A precizat că moderatorii au adresat întrebări neutre și deschise, fără a-și însuși afirmațiile invitatei, însă sancțiunea a vizat inclusiv conținutul răspunsurilor acesteia.

Recurenta a mai susținut că Decizia nr. 60 din 15 aprilie 2026 este insuficient motivată, întrucât autoritatea nu a răspuns argumentelor sale esențiale și nu a explicat modul de evaluare a probelor. A considerat că aceste deficiențe, împreună cu ingerința în independența editorială și disproporționalitatea sancțiunii, conturează suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului.

În privința celui de-al doilea motiv de suspendare, recurenta a contestat concluzia că nu ar fi demonstrat pericolul iminent al producerii unor prejudicii ireparabile. A susținut că instanța a confundat demonstrarea riscului producerii prejudiciului cu probarea certă a unui prejudiciu deja produs.

A subliniat că, în procedura suspendării, solicitantul trebuie să demonstreze o probabilitate serioasă a producerii unui prejudiciu ireparabil dacă executarea continuă, fără a fi ținut să îl probeze potrivit standardului aplicabil examinării fondului. În opinia sa, impunerea unei dovezi depline și imediate lipsește de eficiență mecanismul protecției provizorii.

În acest context, a invocat Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. R(89)8 din 13 septembrie 1989, susținând că instanța trebuia să aprecieze dacă executarea este susceptibilă să provoace daune dificil de remediat. A reproșat primei instanțe că, deși a citat Recomandarea, nu a aplicat acest criteriu circumstanțelor concrete.

Recurenta a recunoscut că amenda de 10 000 lei nu este prohibitivă prin valoarea sa absolută, însă a susținut că aceasta produce un efect de descurajare asupra întregii activități editoriale. A arătat că jurnaliștii și moderatorii ar putea evita subiectele sensibile, de teama declanșării unor noi proceduri de sancționare.

A apreciat că acest efect afectează independența editorială, pluralismul și dreptul publicului la informare, iar consecințele sale nu pot fi cuantificate ori compensate integral prin mijloace patrimoniale.

Un alt prejudiciu invocat privește obligația difuzării textului sancțiunii în termen de 48 de ore, potrivit art. 84 alin. (12)-(13) din Codul serviciilor media audiovizuale.

Recurenta a susținut că aducerea sancțiunii la cunoștința publicului afectează imediat reputația, credibilitatea și imaginea de independență a postului.

În opinia sa, anularea ulterioară a deciziei nu ar putea înlătura integral efectele reputaționale ale difuzării, întrucât percepția negativă creată în rândul publicului ar persista. A considerat că executarea sancțiunii înaintea verificării legalității sale diminuează efectivitatea controlului judiciar.

Recurenta a invocat și riscul afectării statutului de serviciu media „must-carry", precizând că Jurnal TV este un serviciu de televiziune național obligatoriu de retransmis de către rețelele de cablu și satelit. A susținut că acest statut este reevaluat periodic de Consiliul Audiovizualului și că acumularea sancțiunilor ar putea conduce la reanalizarea ori retragerea lui.

A evidențiat că pierderea acestui statut ar produce consecințe economice grave și ireversibile pentru activitatea sa, care nu ar putea fi remediate integral prin anularea ulterioară a Deciziei nr. 60 din 15 aprilie 2026.

Sub aspectul proporționalității, recurenta a susținut că instanța trebuia să pună în balanță interesul său de a preveni prejudiciile invocate și interesul public în executarea actului administrativ.

A argumentat că suspendarea nu ar produce un prejudiciu iremediabil autorității, deoarece, în cazul respingerii definitive a acțiunii, amenda de 10 000 lei ar putea fi încasată, iar textul sancțiunii ar putea fi difuzat ulterior. În schimb, executarea imediată ar afecta reputația și activitatea editorială într-un mod care nu ar putea fi reparat integral.

În opinia recurentei, refuzul suspendării, în circumstanțele descrise, o lipsește de un remediu efectiv și proporțional, contrar art. 13 din Convenție.

În sfârșit, recurenta a făcut trimitere la art. 4, 20 și 32 din Constituție și la jurisprudența Curții Constituționale, inclusiv la Hotărârea nr. 7 din 5 aprilie 2016, în susținerea necesității unei protecții judiciare efective a libertății de exprimare. A concluzionat că suspendarea este necesară pentru a preveni consecințele ireparabile și pentru a asigura efectul util al unei eventuale hotărâri de admitere a acțiunii.

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere.

Astfel, la 17 august 2026, din partea Consiliului Audiovizualului a fost depusă referința asupra cererii de recurs prin care s-a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond.

Admisibilitatea recursului:

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, „*încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă*

prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătoreşti nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva".

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, „*recursul împotriva încheierii judecătoreşti se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătoreşti, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătoreşti împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul*".

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs. Apelul (recursul) se declară inadmisibil, în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 232 alin. (1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2); f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin. (1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată*".

Completul judiciar stabilește că Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a emis încheierea recurată la 22 mai 2026, fiind notificată părții recurente la 17 iunie 2026 (f.d. 40). Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază recursul declarat de ÎCS „Reforma Art" SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel la 23 iunie 2026, ca fiind depus în termenul prevăzut de Lege.

La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, se atestă că, ÎCS „Reforma Art" SRL a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

Totodată, Completul judiciar reține că cererea de recurs a fost semnată de avocatul Dumitru Pavel în interesele ÎCS „Reforma Art" SRL, împuternicit în baza mandatului seria MA nr. 2027288 din 28 aprilie 2026 (f.d. 5).

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de

ÎCS „Reforma Art” SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel, motiv din care, recursul urmează a fi judecat în fond.

Aprecierea instanței de recurs:

Subsumând normele procesuale și starea de fapt constatată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră recursul neîntemeiat şi care urmează a fi respins, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, din considerentele ce urmează.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul*”.

Alineatul (3) al aceluiași articol prescrie că, „*decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris*”.

Din materialele cauzei rezultă că, la 29 aprilie 2026, ÎCS „Reforma Art” SRL s-a adresat cu acțiune împotriva Consiliului Audiovizualului privind anularea Deciziei nr.60 din 15 aprilie 2026.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta a solicitat și aplicarea măsurii de asigurare prin **suspendarea executării Deciziei Consiliului Audiovizualului nr.60 din 15 aprilie 2026** pînă la soluționarea definitivă a cauzei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 22 mai 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a actelor administrative în procedura contenciosului administrativ înaintată de ÎCS „Reforma Art” SRL în cadrul acțiunii în contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ÎCS „Reforma Art” SRL împotriva Consiliului Audiovizualului privind anularea Deciziei nr.60 din 15 aprilie 2026.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 23 iunie 2026, ÎCS „Reforma Art” SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel a declarat recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii contestate cu emiterea unei noi decizii de admitere a suspendării.

Instanța de recurs, stabilind starea de fapt și de drept, verificând în raport cu prevederile cadrului legal pertinent legalitatea şi temeinicia încheierii primei instanţe, constată că aceasta este întemeiată, or, potrivit art. 3 din Codul administrativ, „*legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept*”.

În corespundere cu art. 214 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, „*suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Instanţa de judecată poate dispune suspendarea executării actului*

administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanţii, în locul prezentării probelor obişnuite, pot depune o declaraţie pe propria răspundere. Instanţa de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanţilor la proces. Dacă consideră necesar, instanţa de judecată citează părţile pentru audiere în privinţa temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică".

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității - suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operaţiunea de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanţie a asigurării legalităţii, ce intervine însă în cazuri de excepţie, în situaţii limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleiași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, că în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima-facie împotriva valabilității actului.

Din conținutul Recomandării abordate se desprinde că măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Totodată, pentru a evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant. Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivele suspendării sunt:*

a) existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil".

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul constatării existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ, urmează a fi constatate existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi prejudiciul a cărui iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, aşadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existenţa acestor condiţii nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Prin urmare, legislatorul a conferit instituției procesuale de suspendare a actului administrativ - un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuţie, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, caracterul preventiv al suspendării nu presupune ca prejudiciul să se fi produs deja, însă iminența și caracterul său ireparabil trebuie susținute prin împrejurări concrete, care să permită aprecierea plauzibilității riscului invocat.

La caz, Completul judiciar reține că, prin Decizia Consiliului Audiovizualului nr. 60 din 15 aprilie 2026, ÎCS „Reforma Art" SRL, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", a fost sancționată cu amendă în mărime de 10 000 lei pentru încălcarea prevederilor art. 13 alin. (1) lit. b) și alin. (1^1) din Codul serviciilor media audiovizuale și a pct. 20 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, în cadrul emisiunii „Total Sport" din 21 martie 2026. Totodată, s-a dispus difuzarea textului sancțiunii de cel puțin 3 ori, în orele de maximă audiență, dintre care o dată în cadrul principalului program audiovizual de știri, în termen de 48 de ore de la adoptarea deciziei.

Astfel, analizând materialele cauzei în coraport cu cadrul legal analizat mai sus şi argumentele recurentului invocate în vederea susţinerii solicitării sale privind dispunerea suspendării efectelor actului administrativ contestat, Completul de contencios administrativ concluzionează asupra faptului că instanţa de fond corect a

respins cererea cu privire la suspendarea efectelor juridice a executării deciziei Consiliului Audiovizualului nr. 60 din 15 aprilie 2026, deoarece în speţă, existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ contestat, nu a fost argumentată şi nici probată în regim suficient de obiectiv şi convingător, or, sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit recurentului.

Deci, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului defavorabil*, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanţe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acţiunii în contestare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalităţii, opusul ilegalității fiind legalitatea procedurală (formală) şi legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar şi temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumţiei de legalitate, fără a analiza pe fond conţinutul actului administrativ.

În acest sens, se reține că, în susținerea cererii de suspendare, reclamanta a făcut trimitere preponderent la pretinsa ingerință în libertatea de exprimare și în independența editorială, la caracterul disproporționat al sancțiunii și la insuficiența motivării actului administrativ contestat, precum și la consecințele reputaționale și editoriale ale executării acestuia.

Completul judiciar precizează că motivele prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ necesită o examinare distinctă, astfel încât lipsa demonstrării pericolului producerii unor prejudicii ireparabile nu înlătură obligația verificării suspiciunilor serioase și rezonabile privind legalitatea actului. Prin urmare, formularea primei instanțe referitoare la caracterul cumulativ al acestor motive nu este preluată de instanța de recurs, care examinează în continuare fiecare dintre temeiurile invocate.

Cu referire la suspiciunile privind legalitatea actului, Completul judiciar subliniază că verificarea provizorie presupune aprecierea efectivă a criticilor formulate, fără a solicita reclamantei demonstrarea definitivă a nelegalității. Totuși, existența unei controverse asupra interpretării normelor aplicabile sau asupra aprecierii conduitei moderatorilor nu justifică, prin ea însăși, suspendarea, fiind

necesar ca argumentele prezentate să contureze îndoieli serioase și obiectiv susținute asupra legalității sancțiunii.

În speță, sancțiunea a fost aplicată în urma examinării conținutului unei emisiuni determinate, autoritatea imputând furnizorului adresarea unor întrebări sugestive și părtinitoare, legitimarea afirmațiilor defavorabile petiționarului și lipsa unei abordări echilibrate. Astfel, actul contestat nu se întemeiază exclusiv pe faptul invitării unei persoane publice ori pe continuarea discuției după exercitarea dreptului la replică, ci pe aprecierea modului concret în care moderatorii au gestionat această discuție.

În consecință, susținerea recurentei că a fost sancționată pentru simpla realizare a unui interviu pe teme de interes public nu reflectă integral raționamentul imputării formulate de autoritate. Legalitatea acestei imputări rămâne supusă controlului judecătoresc, însă simpla sa reformulare de către recurentă ca interdicție de abordare a unor subiecte de interes public nu demonstrează existența unui asemenea efect al deciziei.

Împrejurarea că dreptul la replică fusese deja exercitat nu înlătură obligațiile furnizorului referitoare la prezentarea imparțială și cu bună-credință a informației în segmentul ulterior al emisiunii. Delimitarea dintre replica propriu-zisă și interviul care a urmat este relevantă pentru examinarea legalității sancțiunii, dar nu conduce, în mod automat, la concluzia că intervențiile moderatorilor din partea ulterioară a programului erau exceptate de la regulile aplicabile conținuturilor audiovizuale.

Totodată, susținerea că moderatorii nu și-au însușit expres declarațiile invitatei nu este suficientă pentru a exclude orice problemă de imparțialitate. Aprecierea acesteia presupune examinarea întrebărilor adresate, a contextului intervențiilor și a modului de prezentare a pozițiilor relevante, fără ca moderatorilor să le poată fi impusă obligația generală de a contrazice fiecare opinie critică exprimată de un invitat.

În acest cadru, pozițiile divergente ale părților asupra caracterului neutru ori sugestiv al întrebărilor și asupra semnificației segmentului de 14 minute și 27 de secunde reclamă evaluarea contextuală a emisiunii. Argumentele prezentate în susținerea suspendării nu evidențiază însă, la această etapă, o neconcordanță suficient de clară între faptele imputate și normele invocate pentru a justifica întreruperea provizorie a executării.

Nici invocarea libertății de exprimare și a independenței editoriale nu determină suspendarea de drept a unei sancțiuni aplicate unui furnizor de servicii media. Aceste garanții impun un control judecătoresc riguros asupra justificării ingerinței, inclusiv asupra necesității și proporționalității sale, dar nu dispensează solicitantul de individualizarea motivelor care justifică protecția provizorie în cauza concretă.

Referitor la motivarea insuficientă a deciziei administrative, Completul judiciar reține că autoritatea a indicat conduita reproșată, intervențiile considerate relevante și normele pe care le-a apreciat ca fiind încălcate. Această constatare nu echivalează cu validarea caracterului complet și convingător al motivării, însă argumentele recurentei

nu evidențiază, în cadrul examinării provizorii, o absență a fundamentării actului care să justifice suspendarea.

În mod similar, cuantumul amenzii de 10 000 lei nu demonstrează, prin el însuși, caracterul vădit disproporționat al sancțiunii. Verificarea proporționalității presupune raportarea măsurii la conduita concret imputată, la contextul emisiunii și la efectele sancțiunii. La această etapă, nici încadrarea amenzii în limitele legale nu poate confirma automat proporționalitatea, nici dezacordul reclamantei asupra cuantumului nu poate demonstra contrariul.

În privința pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, Completul judiciar admite că reclamanta nu era obligată să dovedească un prejudiciu deja consumat. Caracterul preventiv al suspendării presupune evaluarea unui risc viitor, însă acesta trebuie să fie concret și suficient de probabil, iar nu dedus exclusiv din existența unei sancțiuni contestate.

Astfel, standardul probatoriu propriu protecției provizorii nu presupune certitudinea producerii prejudiciului, dar nici nu permite substituirea elementelor factuale prin afirmații generale. Posibilitatea depunerii unei declarații pe propria răspundere, prevăzută de art. 214 alin. (3) din Codul administrativ, facilitează demonstrarea faptelor, fără a înlătura necesitatea individualizării lor.

Sub aspect patrimonial, recurenta nu a explicat, prin raportare la situația sa economică, în ce mod achitarea amenzii de 10 000 lei ar afecta continuitatea activității ori ar genera consecințe imposibil sau dificil de remediat. De altfel, aceasta a recunoscut că suma nu este prohibitivă prin valoarea sa absolută, concentrându-și argumentarea asupra efectelor nepatrimoniale.

Completul judiciar nu exclude posibilitatea ca o sancțiune aplicată unui furnizor media să afecteze reputația ori să genereze un efect de descurajare. Totuși, calificarea acestor consecințe drept ireparabile necesită o justificare raportată la împrejurările cauzei. Simpla susținere că publicul va percepe negativ postul sau că moderatorii vor evita subiectele sensibile nu demonstrează, fără alte elemente concrete, intensitatea și iminența riscului invocat.

În particular, decizia contestată nu cuprinde, potrivit măsurilor descrise, o interdicție de realizare a unor interviuri, de invitare a anumitor persoane ori de abordare a temelor privind integritatea sportivă, dopajul și finanțarea sportului. Prin urmare, extinderea efectului sancțiunii asupra întregii activități editoriale presupune explicarea unei legături concrete între executarea acesteia și restrângerea efectivă a activității jurnalistice.

Completul judiciar precizează că un efect de descurajare poate rezulta și indirect din aplicarea unei sancțiuni, fără existența unei interdicții exprese. Totuși, în prezenta procedură, recurenta nu a explicat suficient, prin raportare la conținutul măsurilor dispuse și la circumstanțele concrete ale activității sale, de ce executarea acestei decizii ar genera un risc suficient de probabil de restrângere a activității editoriale, cu consecințe dificil de remediat

În ceea ce privește difuzarea textului sancțiunii, aceasta poate produce consecințe asupra imaginii furnizorului, dar caracterul public al măsurii nu face ca orice atingere reputațională să fie, prin definiție, ireparabilă. Recurenta nu a individualizat împrejurări care să permită concluzia că efectele invocate ar avea o asemenea gravitate încât restabilirea legalității și aducerea la cunoștința publicului a unei eventuale soluții favorabile ar fi lipsite de eficiență.

Totodată, potrivit referinței intimatului, textul sancțiunii a fost difuzat la 15 și 16 aprilie 2026, iar amenda a fost achitată la 4 august 2026. Aceste împrejurări sunt relevante pentru aprecierea utilității actuale a protecției solicitate: suspendarea nu poate împiedica difuzările deja realizate, iar plata amenzii nu demonstrează, în sine, producerea unui prejudiciu ireparabil.

Executarea actului nu exclude însă, prin ea însăși, posibilitatea protecției provizorii, art. 214 alin. (6) din Codul administrativ reglementând întoarcerea executării, la cerere, în măsura în care aceasta este real posibilă. Aplicarea acestui mecanism presupune în continuare justificarea motivelor suspendării, care nu rezultă automat din achitarea sancțiunii.

Referitor la statutul „must-carry", recurenta nu a identificat o procedură concretă de retragere declanșată ca urmare a deciziei contestate și nici nu a demonstrat că sancțiunea determină automat pierderea acestui statut. Invocarea unei posibile reevaluări periodice și a acumulării unor sancțiuni descrie o eventualitate dependentă de împrejurări și decizii ulterioare, fără a demonstra caracterul iminent al consecinței pretinse.

Nici argumentul privind lipsa unui prejudiciu iremediabil pentru intimat în cazul suspendării nu este suficient. Punerea în balanță a intereselor nu se reduce la posibilitatea încasării ulterioare a amenzii, ci include interesul public privind respectarea obligațiilor furnizorilor de servicii media și informarea publicului, alături de protejarea libertății presei. Absența unei pierderi patrimoniale definitive pentru autoritate nu poate suplini lipsa justificării unuia dintre motivele legale ale suspendării.

Cu referire la invocarea Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. R(89)8 din 13 septembrie 1989, Completul judiciar reține că aceasta impune luarea în considerare a tuturor factorilor relevanți pentru acordarea protecției provizorii, inclusiv a dificultății remedierii eventualelor prejudicii și a existenței unor argumente care pun la îndoială, la o examinare preliminară, legalitatea actului contestat. Recomandarea nu presupune însă suspendarea automată a executării ca urmare a contestării actului administrativ.

Completul judiciar împărtășește susținerea recurentei că protecția provizorie nu poate fi condiționată de demonstrarea certă a unui prejudiciu deja produs. Totuși, nici caracterul preventiv al măsurii și nici dificultatea remedierii ulterioare nu înlătură necesitatea prezentării unor elemente concrete care să facă plauzibil riscul invocat. Or, în speță, susținerile privind afectarea reputației, descurajarea activității editoriale și

eventuala pierdere a statutului «must-carry», apreciate în contextul circumstanțelor examinate anterior, nu justifică necesitatea suspendării. Prin urmare, respingerea cererii nu contravine orientărilor Recomandării, ci rezultă din aprecierea individualizată a motivelor invocate și a utilității protecției provizorii solicitate.

În sfârșit, jurisprudența invocată privind libertatea de exprimare și protecția activității jurnalistice impune examinarea atentă a ingerinței, însă nu permite deducerea unei obligații generale de suspendare a oricărei sancțiuni contestate de un furnizor media. Refuzul protecției provizorii, întemeiat pe evaluarea concretă a motivelor invocate, nu împiedică examinarea deplină a legalității deciziei și nici valorificarea consecințelor unei eventuale anulări.

Prin urmare, deși motivarea primei instanțe necesită precizările expuse, criticile recurentei nu justifică admiterea cererii de suspendare. Concluzia privește exclusiv necesitatea protecției provizorii, fără a anticipa soluția asupra legalității Deciziei Consiliului Audiovizualului nr. 60 din 15 aprilie 2026.

Reieşind din cele expuse mai sus şi ţinând cont de faptul că soluția adoptată de instanţa de fond este una legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către ÎCS „Reforma Art” SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel au fost calificate de Completul judiciar ca fiind insuficiente pentru a justifica suspendarea executării, instanța de recurs concluzionează despre faptul că recursul declarat este neîntemeiat, motiv din care acesta urmează a fi respins, menţinând integral încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 22 mai 2026.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de ÎCS „Reforma Art” SRL prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumitru Pavel.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 22 mai 2026.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae